

Товариство брехні

КУПИТИ

Майя не так уявляла випускний сестри Наомі та власну зустріч із колишніми однокурсниками. Це мала би бути пишна вечірка, сповнена веселощів. А натомість стається лихо — Наомі гине. Університет, який Майя закінчила десять років тому, став могилою для її молодшої сестрички.

Поліція вважає, що це нещасний випадок, однак Майя не вірить цьому і починає сама шукати вбивцю. Вона підозрює, що до смерті сестри можуть бути причетні члени таємного університетського товариства.

Пролог

Я танцюю посеред шалених поглядів і тіл, що здригаються в такт. Усе таке піднесене, інтенсивне, ніби ніхто не хоче, щоб ця ніч закінчувалася. Повітря густе, наче дим, підлога липка від шампанського. Ми закидаємо голови назад і піднімаємо руки вгору. Справа від мене світло стробоскопів падає на двері дев'ятнадцятого століття із затуманеними шибками. На склі розтікається слід від руки хлопця, сам він тим часом цілує свою дівчину, притискаючи її до стіни, а та обхоплює його ногами за талію. Це місце наелектризоване, сповнене вилювання. можливо, навіть страху, якщо бути уважним.

Вечір, на який я чекала все життя: посвята в Стерлінг, найпрестижніший обідній клуб Прінстона. Це не лише місце для розваг, а й золотий ліфт у майбутнє. У Стерлінгу нас об'єднуватимуть спільні таємниці. а це створює міцний зв'язок. Такі організації небезпечні й нагадують культ, але розваги завжди трохи безрозсудні, чи не так?

Підтягуючи лямку ліфчика, я виходжу на терасу, і мене огортає холодне вечірнє повітря. Сьогоднішня вечірка видається нескінченною, ніби ніщо не має значення, крім цієї миті — цього відчуття приналежності до чогось більшого, ніж ти. Саме те, що мені зараз потрібно, після всього, що сталося.

Стоячи нерухомо, я дивлюся на цегляну будівлю, обплетену плющем, з рядами блискучих вікон, і вона теж мовби дивиться на мене. Я здригаюся. Це місце здається живим, ніби в тінях щось таїться... але я не хочу про це думати. Мені стає некомфортно, і я обертаюся, щоб зайти всередину. У цю мить до мене з теряви тягнеться рука.

— Ходімо танцювати! — моя подруга дає мені напій і тягне мене на вечірку. Її обличчя сяє, на очах — підводка й блискітки, а торс загорнутий в такий самий шовковий шарф Стерлінга, що й мій. Я заплющую очі, роблю великий ковток шампанського й погойдуюся біля колонок. Музика грає так голосно, що в мене захоплює дух. Я хочу знайти когось, щоб утекти разом і провести ніч, забувши про все інше.

Я допиваю, підходжу до хлопця, з яким познайомилася раніше, і проводжу пальцями по його передпліччю.

— Привіт.

Хлопець всміхається й тягнеться до мене рукою.

Після першої пісні наші тіла розпашілі, а його широка спина гаряча на дотик. Лунає ще кілька пісень. У мене паморочиться в голові, я спітніла, але почуваюся енергійнішою, ніж будь-коли. Тіла навколо мене зливаються в одну

аморфну масу, що пульсує, і я заплющую очі, уявляючи, як ми розчиняємося одне в одному. Я занурена в транс, аж раптом щось пробігає по вигину моєї ши, наче холодний палець.

Я миттю розплющую очі.

На мене дивиться вродливий хлопець. Його погляд такий інтенсивний, ніби він намагається затягнути мене середину.

Хлопець проводить рукою по своєму довгому білявому волоссю. Він студент, ще один член Стерлінга, якого я бачила кілька разів... але в ньому є щось незвичне, щось моторошне.

— Ти його знаєш? — шепочу я хлопцю, з яким танцюю, киваючи в бік незнайомця.

— Кого? — запитує він, піднімаючи голову, але в цю мить повз нас проходить пара, і за секунду незнайомиць зникає.

Я збентежено кліпаю. Невже він мені привидівся? Я вдивляюся в порожнє місце, де він щойно стояв, і хитаю головою.

— Пусте. Забудь.

Коли пісня закінчується, я знаходжу свою подругу поблизу й беру її під лікоть.

— Я хочу ще випити.

Через кілька годин я виходжу на терасу нагорі з видом на задній газон, щоб перевести дух. Зараз кінець лютого. Вечір холодний і безвітряний, снігу не було вже кілька тижнів — можливо, зима вже відступає.

Я видихаю, і з рота виходить пара. Перехиляюся через перила. Мені подобається спостерігати за людьми звідси: за новими парами, які прокрадаються в темні закутки; за юнаками, які п'ють одну пляшку віскі на всіх; за хлопцем, який цілує явно не свою дівчину.

Я дивлюся на дівчину, яка піднімається задніми сходами, шпортаючись, аж раптом ззаду на мене падає тінь. Чиясь рука торкається голої шкіри між моїми лопатками, і я завмираю.

Я обертаюся й бачу перед собою хлопця, який раніше витріщався на мене. Він високий і впевнений. Привабливий. На його обличчі з'являється зухвала усмішка.

Хлопець нахиляється ближче до мене, торкається моєї талії, і по тілу пробігає струм. Моя шкіра нагрівається, ніби його дотик здатний обпекти.

Юнак шепоче мені на вухо слова, від яких я ціпенію:

— Тебе обрано в товариство Грейстоун.

Я дивлюся на нього, і в мене на шкірі виступають сироти. Товариство Грейстоун таке засекречене, що більшість людей в Прінстоні про нього не знає. Але воно захоплює мене вже багато років.

Хлопець дивиться на свій годинник.

— У тебе є тридцять секунд, щоб вирішити, чи приймаєш ти це запрошення. Коли я піду, пропозиція втратить силу. То що скажеш: ти в грі?

Я починаю усвідомлювати реальність його пропозиції, і моє дихання стає уривчастим, кров шумить у вухах від захвату й страху. Переді мною відчиняються двері в інший всесвіт. В інше життя. Я уявляю, як моя мама — де б вона зараз не була — радить мені приймати всі дивні пригоди, які підкидає життя, відкривати світ, а не ховатися від нього. Але, попри гордість за те, що мене обрали, інстинкт підказує мені втікати. Я придушую його, збираюся з духом і беру незнайомця за руку.

— Я в грі.

Він усміхається.

— Тоді йди за мною.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ